

WSKAZANIA DOTYCZĄCE POSŁUGI KATECHETYCZNEJ W DIECEZJI LEGNICKIEJ

I. KATECHEZA W POSŁUDZE DUSZPASTERSKIEJ KOŚCIOŁA DIECEZJALNEGO

1. Nauczanie religii w szkole i katecheza w środowisku parafialnym wzajemnie się warunkują. Relacja pomiędzy nauczaniem religii w szkole i katechezą jest relacją zróżnicowania oraz komplementarności (zob. Kongregacja ds. Duchowieństwa. *Dyrektorium ogólne o katechizacji*. Poznań 1998, 73. Dalej skrót: DOK).
2. Uwzględniając tradycję katechetyczną oraz uwarunkowania historyczne, należy traktować szkolne nauczanie religii jako część katechezy, tj. specyficzną formę katechezy realizowanej w środowisku szkolnym (zob. Konferencja Episkopatu Polski. *Dyrektorium katechetyczne Kościoła katolickiego w Polsce*. Kraków 2001, 82. Dalej skrót: PDK).

A. NAUCZANIE RELIGII W SZKOLE

Nauczanie religii w szkołach publicznych

3. Nauczanie religii w szkole publicznej wynika z podstawowych praw człowieka, zwłaszcza prawa do wolności religijnej, z prawa do wykształcenia, obejmującego nauczanie i wychowanie, oraz prawa rodziców do nauczania i wychowania zgodnie z ich przekonaniami religijnymi (zob. PDK 83).
4. Jako dyscyplina szkolna, nauka religii wymaga takiej samej systematyczności i organizacji, jak inne przedmioty. Powinna ona „ukazywać orędzie i wydarzenie chrześcijańskie z taką samą powagą i głębią, z jaką przedstawiają swoje treści inne dyscypliny. Jednak nauczanie

religii w szkole nie sytuuje się obok innych przedmiotów jako coś dodatkowego, ale jako element koniecznego dialogu interdyscyplinarnego (...). Takie przedstawienie orędzia chrześcijańskiego będzie wpływać na sposób, w jaki rozumie się początek świata i sens historii, podstawę wartości etycznych, funkcję religii w kulturze, przeznaczenie człowieka, relację z naturą” (DOK 73; zob. IIPSP s. 51 [9]).

5. Nauczanie religii w szkole otwiera możliwości ewangelizacyjne. Zwiększa bowiem zasięg odbiorców Dobrej Nowiny zarówno pośród uczniów, jak i nauczycieli. Jest to więc okazja, by poprzez właściwe nauczanie przewyższać stereotypy dotyczące wiary i życia religijnego. Także stawianie wymagań, zgodne z programem nauczania religii, jak i szkolnym systemem oceniania, powinno stanowić szansę duszpasterską wobec tych, którzy zachowują raczej luźny związek z wyznawaną wiarą.
6. Ze względu na to, że szkoła jest szczególnym miejscem ewangelizacyjnej i duszpasterskiej pracy Kościoła, biskup diecezjalny może skierować niektórych prezbiterów do wyłącznej pracy katechetycznej. Ich posługa na rzecz szkoły, ich związek z parafią i duszpasterska troska o środowisko szkolne, a także przepisy odnoszące się do ich utrzymania zawiera *Regulamin posługi duszpasterskiej prefektów*, stanowiący aneks polskiego *Dyrektorium katechetycznego* (zob. *Załącznik* s. 109-111).

Nauczanie religii w szkołach niepublicznych

7. Szkoły niepubliczne (czyli społeczne i prywatne), nieokreślone mianem szkoły katolickiej, kierują się odrębnymi przepisami. Należy jednak dążyć, aby organ założycielski szkoły umożliwił nauczanie religii w szkole. Szczególna odpowiedzialność w tej sprawie spoczywa na proboszczu parafii, na terenie której znajduje się taka szkoła (zob. PDK 92).
8. Rodzice posyłający dzieci do takich szkół powinni czuć się zobowiązani do zapewnienia swoim dzieciom swobodnego nauczania religii w szkole.
9. Organizowanie nauczania religii w szkołach niepublicznych jest takie same, jak w przypadku szkół publicznych.

Szkoły katolickie

10. Szkołę uważa się za katolicką, gdy jest kierowana przez kompetentną władzę kościelną lub kościelną osobę prawną publiczną, np. diecezję,

parafię, zgromadzenie zakonne, albo też została uznana za katolicką na piśmie specjalnym dokumentem wydanym przez kompetentną władzę kościelną, jaką jest biskup diecezjalny (zob. IIPSP s. 51 [11]).

11. Kościołowi przysługuje prawo zakładania szkół jakiejkolwiek specjalności, rodzaju i stopnia, a także kierowania nimi. Zaleca się, by takie szkoły były tworzone w diecezji przez zgromadzenia zakonne, parafie, a także stowarzyszenia katolików świeckich (zob. PDK 93).
12. Szkoła katolicka, tak jak inne szkoły, zdąża do prawdziwej ludzkiej formacji dzieci i młodzieży. Z samej zasady jest ona otwarta dla wszystkich, bez względu na wyznanie czy światopogląd. Uczy ona i wychowuje w duchu ekumenizmu oraz szacunku dla każdego człowieka (zob. IIPSP s. 51 [12]).

B. DUSZPASTERSTWO W PARAFII SKONCENTROWANE WOKÓŁ KATECHEZY

Katecheza dorosłych

13. Katecheza dorosłych uznawana jest w dokumentach katechetycznych Kościoła za problem wielkiej wagi i najznakomitszą formę katechezy. Od dorosłych zależy skuteczność katechezy dzieci i młodzieży (zob. PDK 98).
14. Należy zapewnić osobom dorosłym katechezę dostosowaną do ich wieku, wykształcenia, stanu, zawodu oraz zainteresowania. Mogą to być kursy katechezy systematycznej (np. kursy biblijne) lub też formy katechezy okazjonalnej, uwzględniającej różne sytuacje i okoliczności, domagające się światła orędzia Bożego (zob. PDK 101).
15. Oddziaływanie katechetyczne wobec dorosłych powinno uwzględniać sytuację ich wiary. Zadania stawiane wobec tej katechezy dotyczą:
 - a) wyjaśniania aktualnych problemów religijnych i moralnych,
 - b) rozwijania racjonalnych podstaw wiary,
 - c) formacji prowadzącej do przyjęcia odpowiedzialności za Kościół oraz umiejętności odważnego dawania świadectwa wiary w dzisiejszym świecie,
 - d) umiejętności interpretowania problemów egzystencjalnych w świetle Ewangelii.
16. Katecheza dorosłych powinna uwzględniać sytuację duchową, doktrynalną, kulturalną oraz społeczną. Powinna też uświadamiać katolikom świeckim potrzebę rozwijania zmysłu rodzinnego i obywatelskiego

- oraz cnót odnoszących się do życia społecznego, takich jak: uczciwość, poczucie sprawiedliwości, siła ducha i patriotyzm.
17. Duszpasterska żywotność parafii zależy od funkcjonujących w niej różnych, wzajemnie dopełniających się form katechezy dorosłych. Podejmowana jest przede wszystkim przez ruchy, stowarzyszenia i organizacje katolickie. Należą do nich m.in. Akcja Katolicka, Stowarzyszenie Rodzin Katolickich, a także Bractwo św. Józefa i Towarzystwo Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Legnickiej. Należy pamiętać, że zwyczajną formą katechezy dorosłych jest niedzielna homilia (zob. PDK 102).
 18. Szczególne znaczenie ma katecheza dorosłych adresowana do rodziców w ramach przygotowania dzieci oraz młodzieży do sakramentów świętych (chrzest, I Komunia św., bierzmowanie). Posiada ona w diecezji już swoją tradycję. Należy jednak zwrócić uwagę na jej systematyczność, by nie ograniczała się tylko do jednego organizacyjnego spotkania.
 19. Należy ze szczególną życzliwością odnieść się do osób dorosłych pragnących uczestniczyć w rekolekcjach zamkniętych. Ważną formą katechezy dorosłych są również piesze i autokarowe pielgrzymki do świętych miejsc.

Katecheza dzieci i młodzieży

20. Jednym z zadań, jakie stoją przed katechezą dzieci i młodzieży jest przede wszystkim kształtowanie wiary dojrzałej, włączenie w Kościół, pomoc w rozeznaniu i wyborze drogi chrześcijańskiego powołania, w końcu podjęcie właściwych zadań w Kościele.
21. Pierwszoplanowym miejscem katechezy jest parafia. Zatem nauczanie religii w szkole domaga się uzupełnienia o duszpasterstwo skoncentrowane wokół nauczania i wychowania religijnego dzieci i młodzieży w środowisku parafialnym. Jakkolwiek ten rodzaj katechezy napotyka na pewne trudności, najczęściej natury organizacyjnej, to jednak należy dołożyć wszelkich starań, aby w każdej parafii podejmowane były różne formy takiej katechezy. Nauczanie religii w szkole nie powinno być odbierane przez dzieci i młodzież jako wyłącznie jeden z przedmiotów szkolnych, ale musi ono znaleźć swoje przedłużenie w parafii, zwłaszcza w życiu liturgicznym i sakramentalnym.
22. Parafia, będąc uprzywilejowanym miejscem katechezy, stanowi jednocześnie pierwszorzędne miejsce na przygotowanie do przyjęcia sakramentów. Spotkania formacyjne powinny odbywać się zgodnie z za-

- leceniami i zarządzeniami biskupa diecezjalnego. Nauczanie religii w szkole jest tylko jednym z elementów przygotowania do przyjęcia sakramentów. Spotkania formacyjne w parafii powinny odbywać się przynajmniej raz w miesiącu i mieć charakter katechetyczny. Program przygotowania winien uwzględniać:
- a) środowisko formacji, jakim jest parafia zamieszkania, a nie parafia, na której znajduje się szkoła,
 - b) miejsce formacji: budynek parafialny lub inny budynek kościelny,
 - c) osoby odpowiedzialne za formację: duszpasterze, katecheci, animatorzy i liderzy grup wywodzący się z kościelnych zrzeseń,
 - d) formy organizowanych spotkań: małe grupy, wspólne zbiorowe spotkania podczas celebracji w kościele parafialnym lub w kaplicach na terenie parafii.
23. Przygotowanie do I Komunii św. oraz bierzmowania trwa trzy lata:
- a) dzieci klas I-III winny uczestniczyć w parafii w katechezie inicjacji sakramentalnej do Eucharystii i pokuty. Ukoronowaniem spotkań jest I Komunia św. przyjmowana w klasie III. Szczegóły przygotowania określa wydana przez biskupa diecezjalnego *Instrukcja o inicjacji w sakramenty pokuty i pojednania oraz Eucharystii*,
 - b) młodzież gimnazjalna klas pierwszych począwszy od II semestru uczestniczy w katechezie sakramentalnej w parafii. Szczegóły tego przygotowania określa wydana przez biskupa diecezjalnego *Instrukcja katechetyczno-pastoralna dotycząca przygotowania młodzieży do sakramentu bierzmowania*.
24. Katecheza młodzieży szkół ponadgimnazjalnych winna skupiać się na świadectwie wiary. Powinna być zatem związana z przygotowaniem w parafii do założenia rodziny chrześcijańskiej, tak aby absolwenci szkół ponadgimnazjalnych, którzy otrzymali ocenę końcową z nauki religii w szkole oraz uczęszczali na spotkania młodzieży w ramach tego typu katechezy, mogli otrzymać stosowne zaświadczenie o ukończeniu przygotowania bliższego do sakramentu małżeństwa. Szczegóły tego przygotowania zawiera przygotowany przez Komisję Wychowania Katolickiego i Radę ds. Rodziny Konferencji Episkopatu Polski *Program katechezy parafialnej młodzieży szkół ponadgimnazjalnych* (Kraków 2004).
25. W okresie Adwentu w organizowanych rekolekcjach parafialnych powinny być uwzględnione oddzielne spotkania dla dzieci i młodzieży.
26. Rekolekcje wielkopostne dla dzieci i młodzieży organizowane są dla szkół znajdujących się na terenie danej parafii. Uczniowie uczęszcza-

jący na naukę religii, zgodnie z *Rozporządzeniem w sprawie organizacji nauki religii w przedszkolach i szkołach*, mają prawo do trzech kolejnych dni zwolnienia z zajęć szkolnych w celu odbycia rekolekcji wielkopostnych. Zaleca się, aby, jeśli to możliwe, organizować rekolekcje szkolne, tzn. dla konkretnej szkoły, gdzie większość spotkań rekolekcyjnych o charakterze formacyjnym i edukacyjnym odbywa się na terenie szkoły. Natomiast Msza św., adoracja, spowiedź oraz okolicznościowe nabożeństwa powinny być organizowane w kościele. Przy organizacji takich rekolekcji należy zachęcać dyrekcję szkoły oraz nauczycieli, aby włączyli się w te działania, zwłaszcza w zakresie pomocy w utrzymaniu porządku i dyscypliny. Należy przypominać, że rekolekcje odbywają się w ramach zajęć szkolnych, a nie zamiast nich. Szkoła na czas rekolekcji nie pozostaje zwolniona ze swoich obowiązków opiekuńczych i wychowawczych.

27. Należy pamiętać, aby zgodnie z *Rozporządzeniem* o terminie rekolekcji szkolnych powiadomić dyrektorów wszystkich typów szkół najpóźniej jeden miesiąc wcześniej. Jednak ze względu na doświadczenie ostatnich lat i organizację zarówno pracy duszpasterskiej, jak i zajęć szkolnych taką informację należy przekazać dyrekcji szkoły już na początku roku szkolnego. Zgodnie z tradycją, w diecezji legnickiej rekolekcje dla uczniów szkół podstawowych odbywają się w drugim tygodniu Wielkiego Postu, a dla młodzieży gimnazjalnej i szkół ponadgimnazjalnych w czwartym tygodniu Wielkiego Postu. Należy dołożyć wszelkich starań, aby rekolekcje były ze wszystkich stron dobrze przygotowane.
28. Za zgodą Wydziału Katechetycznego Legnickiej Kurii Biskupiej można zorganizować rekolekcje szkolne w innym terminie. Przedstawiając stosowne pismo uzasadniające zmianę terminu wraz z programem takich rekolekcji, należy się zwrócić o stosowne zezwolenie do Wydziału Katechetycznego.

Posługa katechetyczna wobec środowiska akademickiego

29. Środowiska akademickie są miejscem kształcenia i formacji polskiej inteligencji, stanowiącej o przyszłości narodu, państwa oraz Kościoła (zob. IIPSP s. 56 [40]). Duszpasterstwo akademickie łączy w sobie elementy katechezy dorosłych i młodzieży. Ma ono być otwarte na poszukiwanie oraz tworzenie autentycznej wspólnoty, na wtajemniczenie chrześcijańskie, jak i na formację intelektualną.

30. Proboszcz parafii, na terenie której znajdują się uczelnie wyższe lub domy akademickie, jest zobowiązany zatroszczyć się o ewangelizację i duszpasterstwo akademickie. Istotne jest budowanie wspólnoty zarówno studentów, jak i pracowników nauki – wspólnoty wzorowanej na pierwotnej *universitas*, opartej na poszukiwaniu dobra, prawdy i piękna (zob. IIPSP s. 52 [15-16]).
31. Szczegółowe rozwiązania odnoszące się do duszpasterstwa akademickiego podejmuje oddzielny regulamin zatwierdzony przez Konferencję Episkopatu Polski.

Katecheza dzieci i młodzieży o szczególnych potrzebach edukacyjnych

Katecheza specjalna

32. Kościół uważa za wyjątkowo umiłowanych przez Jezusa Chrystusa tych, którzy są niepełnosprawni fizycznie czy intelektualnie lub mają inne ograniczenia. W ostatnich latach rozwinęła się świadomość eklezyjalna i społeczna oraz dokonał się niewątpliwy postęp w pedagogice specjalnej, co sprawiło, że rodzina i inne miejsca formacyjne mogą dać niepełnosprawnym odpowiednią katechezę, do której mają oni prawo jako ochrzczeni, czyli powołani do zbawienia (zob. DOK 189).
33. Adresatem Ewangelii jest osoba historyczna i konkretna (zob. RH 13), znajdująca się w określonej sytuacji oraz będąca pod wpływem uwarunkowań psychologicznych, społecznych, kulturowych i religijnych (zob. DOK 167). Zgodnie z posoborową zasadą wierności Bogu i człowiekowi, uwzględnia się różne sytuacje życia osób oraz kieruje katechezę na różnorodne drogi, aby można było spotkać się z każdą osobą i dostosować orędzie chrześcijańskie oraz pedagogię wiary do różnych wymagań (zob. DOK 165). Kształtują się w ten sposób elementy pedagogiki wiary, w której otwartość uniwersalistyczna katechezy ma swoje odzwierciedlenie w odpowiednim podejściu do adresatów. Dostosowanie katechezy do konkretnego człowieka oznacza przystosowanie jej treści tak, by stała się ona jakby zdrowym i odpowiednim pokarmem (zob. DOK 169).
34. Istotnym elementem jest formacja moralna, która stawia sobie za cel nauczenie odróżniania dobra od zła, a zwłaszcza rozbudzenie pragnień postępowania według przykazania miłości. Podstawą katechezy jest wychowanie do modlitwy, które napotyka w dzisiejszych czasach na szczególną trudność, w wielu bowiem domach ludzi ochrzczonych zanikła praktyka modlitwy. Współczesna koncepcja katechezy osób z różnymi niepełnosprawnościami w szkole zwraca uwagę na jeszcze

dwa elementy. Pierwszy to wychowanie do życia wspólnotowego. U jego podstaw leży przekonanie, że istnieje pewne podobieństwo pomiędzy jednością Osób Boskich a relacjami między ludźmi, którzy – na wzór Trójcy – powinni żyć w braterstwie, w prawdzie i miłości. Drugi element to wprowadzenie do misji. Wychowywanie katechizowanych do odpowiedzialności misyjnej powinno wyrażać się przede wszystkim w dawaniu świadectwa na miarę swoich możliwości w każdym środowisku. Klamrą spinającą wszystkie elementy podstawy katechezy osób z różnymi niepełnosprawnościami jest stosowana zasada wierności Bogu i człowiekowi.

35. Należy dołożyć wszelkich starań, aby wszędzie, gdzie to jest możliwe organizować i rozwijać szeroko rozumianą katechezę i duszpasterstwo osób niepełnosprawnych.

II. PRACOWNICY POSŁUGI KATECHETYCZNEJ

A. ODPOWIEDZIALNI ZA KATECHEZĘ

Odpowiedzialność całej wspólnoty za katechezę

36. Za posługę katechetyczną odpowiedzialna jest cała wspólnota Kościoła diecezjalnego. Ci, którzy głoszą słowo Boże w imieniu Kościoła powinni pamiętać, że są również jego adresatami. Ta odpowiedzialność jest wspólna i jednocześnie zróżnicowana: każdy w swoim zakresie, odpowiednio do zajmowanej pozycji w Kościele, realizując określone zadania w kształtowaniu i rozwijaniu wiary (por. DOK 219).
37. Owocność posługi katechetycznej zależy nie tylko od tych, którzy bezpośrednio katechizują. Opiera się ona także na innych, którzy wspierają działania katechetyczne, wypełniając najróżniejsze zadania związane z funkcją nauczania i wychowania religijnego. Należą do nich m.in. osoby oraz instytucje, które zajmują się kształceniem i doskonaleniem katechetów, organizacją katechezy. Jest to Papieski Wydział Teologiczny we Wrocławiu – studia w Legnicy, Wyższe Seminarium Duchowne Diecezji Legnickiej, Diecezjalne Centrum Edukacyjne.

Biskup diecezjalny

38. Pierwszym katechetą w swojej diecezji jest biskup. Do jego głównych obowiązków należy głoszenie Ewangelii. On jest zwiastunem wiary

i autentycznym nauczycielem, dlatego też otrzymuje od Boga charyzmat prawdy, gdy głosi słowo Boże w łączności z całym Kościołem powszechnym (zob. DOK 222; KO 8).

39. Troska biskupa o katechezę wyraża się m.in. w podejmowaniu następujących działań (por. PDK 124):
- a) w katechizowaniu wiernych swej diecezji,
 - b) w zapewnieniu posłudze katechetycznej faktycznego pierwszeństwa,
 - c) w czuwaniu nad prawowiernością i autentycznością przekazywanej wiary,
 - d) w podtrzymywaniu i wzbudzaniu w diecezji szczerego zapału katechetycznego,
 - e) w trosce o stosowne przygotowanie katechetów do ich zadań.

Prezbiterzy

40. We wspólnocie kościelnej szczególnie ważna rola w dziele katechizacji przypada prezbiterom, którzy na mocy otrzymanych święceń są wychowawcami w wierze. Powinni więc dołożyć wszelkich starań, aby wierni należący do wspólnoty powierzonej ich duszpasterskiej trosce nieustannie wzrastali w wierze.
41. Wszyscy mają prawo do katechezy. Zadaniem prezbiterów jest, aby tej potrzebie skutecznie zaradzić. Dlatego nie można dopuścić, by z powodu braku gorliwości czy innych powodów wierni zostali pozbawieni katechezy (zob. PDK 125).
42. Prezbiterzy podejmujący nauczanie religii w szkole winni pamiętać, że z chwilą zawarcia umowy o pracę szkoła staje się pierwszorzędnym miejscem pracy. Zatem ich stosunek do wykonywanej pracy ma być czytelnym świadectwem zarówno dla wierzących, jak i niewierzących. Obok obowiązków szkolnych powinni otoczyć duszpasterską troską całe środowisko szkolne. W sposób szczególny powinni zabiegać o harmonijną i życzliwą współpracę z gronem pedagogicznym i dyrekcją szkoły. W sposób naturalny powinni poczuć się duszpaste-rzami nauczycieli.

Rodzice

43. Rodzina chrześcijańska jest uprzywilejowanym miejscem katechezy. Przez rodziców, jako pierwszych nauczycieli i wychowawców w wierze (zob. DWCH 3; FC 37; DOK 255; IIPSP s. 50 [4]), dokonuje się najgłębsze wtajemniczenie w życie chrześcijańskie ich dzieci (zob.

PDK 126). To w rodzinie, przez świadectwo życia chrześcijańskich rodziców, dzieci doświadczają pierwszych religijnych przeżyć, które często pozostawiają ślad na całe życie (zob. DOK 221).

44. Rodzice jako pierwsi katecheci mają w sposób szczególny zatroszczyć się, aby ich dzieci:
- a) zostały ochrzczone wkrótce po urodzeniu,
 - b) zostały przygotowane do sakramentów inicjacji chrześcijańskiej,
 - c) przyjęły we właściwym czasie sakrament bierzmowania,
 - d) brały udział w praktykach religijnych i uczestniczyły w życiu liturgicznym Kościoła,
 - e) kierowały się w życiu zasadami chrześcijańskimi.
- Jeśli zabraknie rodziców, obowiązek wychowania w wierze spoczywa na tych, którzy ich zastępują oraz na rodzicach chrzestnych (zob. KPK kan. 774 § 2).
45. Wobec rzeczywistości wiary oraz sytuacji religijno-moralnej, w jakiej znajdują się współczesne rodziny, należy zwrócić uwagę na katechezę rodzinną. Jej wyjątkowa i niezastąpiona wartość domaga się od duszpasterzy szczególnego wsparcia. Przez kontakty osobiste, spotkania związane z pedagogizacją rodziców, a także katechezę dorosłych skierowaną do rodziców, należy pomagać im w podejmowaniu zadania dzisiaj szczególnie delikatnego, jakim jest wychowanie w wierze (zob. DOK 227).
46. Rodzice ze swej strony winni dołożyć starań, aby dobrze przygotować się do katechizowania swych dzieci, a także, aby to zadanie wypełniać z niestrudzonym zapałem (zob. CT 68).

Osoby zakonne

47. Kościół wielokrotnie w swoich dokumentach dotyczących katechizacji zachęca osoby zakonne do podejmowania pracy katechetycznej. Zwłaszcza te zgromadzenia zakonne, których charyzmat związany jest z religijnym nauczaniem i wychowaniem. Należy zachęcać, aby wspólnoty zakonne podejmujące w diecezji różne dzieła na rzecz dzieci i młodzieży, zwłaszcza opuszczonej, wprowadzały elementy szeroko rozumianej katechezy, uwzględniając jej wymiar ewangelizacyjny.
48. Synod diecezjalny zwraca się do wspólnot zakonnych ze szczególną zachętą, aby odważnie podejmowały trud zakładania katolickich placówek edukacyjno-wychowawczych.

Katecheci świeccy

49. Działalność katechetyczna podejmowana jest w diecezji przez liczną grupę katechetów świeckich. Posiada ona swój własny charakter, wynikający z ich pozycji, jaką zajmują w Kościele (zob. DOK 230). Ich katechetyczna praca, bardzo często skromna i ukryta, ale pełniona z wielkodusznym zapalem, jest najznakomitszą formą apostołstwa świeckich w Kościele.
50. Katecheci podejmujący się posługi katechetycznej winni spełniać odpowiednie wymogi, zarówno religijne, moralne, jak i merytoryczne. Powinni zatem pamiętać, że są jednocześnie chrześcijańskimi wychowawcami i dlatego mają być świadkami wiary. Ich tożsamość konstytuowana jest przez misję zleconą przez Kościół, niezbędną wiedzę, dojrzałą osobowość i pogłębioną duchowość.

B. POSŁUGA KATECHETYCZNA W DIECEZJI

Program katechetyczny i duszpasterski

51. Posługa katechetyczna powinna być dobrze zaplanowana. Ten plan winien obejmować:
 - a) program duszpasterski i katechetyczny,
 - b) dopuszczone przez biskupa diecezjalnego programy nauczania religii oraz zintegrowany z nimi program duszpasterstwa skoncentrowanego wokół katechezy, dotyczący zwłaszcza przygotowania do sakramentów świętych,
 - c) plan kształcenia i stałej formacji katechetów.

Wydział Katechetyczny

52. Swoje zadania i obowiązki realizuje zgodnie z Regulaminem Legnickiej Kurii Biskupiej.

Diecezjalna Rada Katechetyczna

53. Swoje zadania i obowiązki realizuje według Statutu Diecezjalnej Rady Katechetycznej Diecezji Legnickiej.

Diecezjalne Centrum Edukacyjne

54. Swoje zadania i obowiązki realizuje według Statutu Diecezjalnego Centrum Edukacyjnego.

C. POSŁUGA KATECHETYCZNA W PARAFII I ŚRODOWISKU SZKOLNYM

55. Proboszcz jest odpowiedzialny za katechezę w swojej parafii. Do jego zadań należy:
- a) organizowanie katechezy parafialnej,
 - b) troska o właściwy dobór katechetów,
 - c) opieka nad katechetami oraz zapewnienie im wsparcia i możliwie najlepszych warunków do efektywnej pracy katechetyczno-duszpasterskiej,
 - d) troska o stałą formację katechetów,
 - e) organizowanie regularnych spotkań z parafialnym zespołem katechetów,
 - f) budzenie nowych powołań do pracy katechetycznej,
 - g) obsada personalna nauczycieli religii w szkołach oraz placówkach oświatowo-wychowawczych na terenie parafii,
 - h) utrzymywanie stałego kontaktu z kadrą kierowniczą placówek na terenie parafii,
 - i) informowanie dyrekcji szkoły o terminie i programie rekolekcji dla uczniów,
 - j) integracja środowisk wychowawczych.
56. Kiedy mowa o katechetach, należy rozumieć, że dotyczy to w takim samym stopniu katechetów duchownych, jak i świeckich.
57. Każdy katecheta powinien zaangażować się w prowadzenie na terenie parafii zatrudnienia przynajmniej jednej grupy formacyjnej dzieci lub młodzieży. Praca pozaszkolna katechetów wpisana jest w zakres obowiązków dydaktycznych. Powinna być zatem dokumentowana i potwierdzona przez księży proboszczów. Odpowiednie sprawozdania z pracy semestralnej w parafii powinny się również znaleźć w dokumentacji szkolnej jako świadectwo pracy wychowawczej na rzecz środowiska lokalnego.
58. W środowiskach, gdzie nie ma katechetów, może powstać zespół wspierający proboszcza parafii w organizacji i prowadzeniu katechezy parafialnej. Do takiego zespołu mogą należeć liderzy bądź animatorzy różnych grup kościelnych, a także inne osoby odznaczające się szczególnymi charyzmatami.
59. Katecheci pracujący w szkole są obowiązani do podejmowania działań mających na celu rozwijanie zainteresowań religijnych uczniów poprzez włączanie się w organizowane olimpiady i konkursy wiedzy religijnej. Organizując na terenie szkoły konkursy wiedzy religijnej,

należy zachować przepisy prawa oświatowego, a przy organizacji konkursów o zasięgu międzyszkolnym należy powiadomić Wydział Katechetyczny, przesyłając regulamin i kopię protokołów. Pomocą w przygotowaniu i organizacji konkursów służy także Diecezjalne Centrum Edukacyjne w Legnicy.

60. Katecheci obowiązani są do włączania się w organizowane pielgrzymki diecezjalne dla dzieci i młodzieży, a w czasie wakacji czy ferii zimowych powinni organizować samodzielnie lub we współpracy z innymi przynajmniej kilkudniowy wyjazd o charakterze integracyjno-formacyjnym dla swoich uczniów. Organizując pielgrzymki lub inne wyjazdy, należy zachować przepisy prawa państwowego odnoszące się do szkolnych wycieczek oraz organizacji form wypoczynku dzieci i młodzieży.
61. Status prawny nauczyciela religii w szkole określają przepisy prawa państwowego odnoszące się do wszystkich nauczycieli. Nauczyciele religii muszą posiadać skierowanie do nauczania religii w danej szkole, czyli tzw. misję kanoniczną od biskupa diecezjalnego. Jej cofnięcie oznacza utratę prawa do nauczania religii. Z chwilą podjęcia pracy w szkole nauczyciel religii staje się pełnoprawnym członkiem rady pedagogicznej. W sprawach treści nauczania i wychowania religijnego nauczyciele religii podlegają przepisom kościelnym, w innych zaś sprawach zarządzeniom władz oświatowych.
62. Nauczyciel religii zostaje zatrudniony w szkole zgodnie z przepisami dotyczącymi zatrudniania nauczycieli, na podstawie skierowania od biskupa diecezjalnego. Skierowanie to nauczyciele religii otrzymują na wniosek miejscowego proboszcza. Wniosek taki powinien być przygotowany według wzoru ustalonego przez Wydział Katechetyczny. Wprowadzając nowych katechetów świeckich lub osoby zakonne do nauczania religii, należy do wniosku dołączyć dokumentację potwierdzającą posiadane kwalifikacje do nauczania religii w szkole oraz wypełniony kwestionariusz osobowy, ustalony przez Wydział Katechetyczny. Wycofanie misji kanonicznej następuje na pisemną prośbę proboszcza, który we wniosku musi podać powody wycofania misji.
63. Katecheci pragnący skorzystać z prawa do urlopu dla poprawy zdrowia muszą ten fakt zgłosić w Wydziale Katechetycznym przed zakończeniem roku szkolnego, poprzedzającego planowany okres urlopu zdrowotnego. Także dłuższe zwolnienia lekarskie (ponad 30 dni) należy zgłaszać proboszczowi parafii, w celu organizacji zastępstwa.

64. Obowiązek stałej formacji nauczycieli religii zobowiązuje ich do rozwijania kwalifikacji zawodowych. Nauczyciel religii rozpoczynający staż na stopień nauczyciela dyplomowanego ma obowiązek powiadomić o tym Wydział Katechetyczny. Planując swój rozwój zawodowy, nauczyciele religii muszą uwzględnić cele i zadania wynikające ze specyfiki nauczanego przedmiotu. Pomocą w tworzeniu planu rozwoju oraz formułowaniu sprawozdania z dorobku zawodowego służy katechetom Diecezjalne Centrum Edukacyjne w Legnicy oraz doradcy metodyczni ds. nauczania religii.
65. Nauczyciele religii ubiegający się o uzyskanie kolejnych stopni awansu zawodowego powinni posiadać aktualną ocenę merytoryczną pracy katechetycznej, wydaną przez Wydział Katechetyczny. Ocena taka jest aktualna przez trzy lata od daty wydania. Nauczyciel religii otrzymuje ocenę na wniosek złożony do dyrektora Wydziału Katechetycznego.

Formacja katechetów w diecezji legnickiej

66. Skuteczność katechezy zapewnia odpowiednia formacja katechetów. Przekonanie to wypływa zarówno z zadań dydaktycznych, jak i pedagogicznych katechezy. Odpowiedzialność za organizację stałej formacji katechetów spoczywa na Wydziale Katechetycznym.
67. Katecheci zobowiązani są do udziału w spotkaniach formacyjnych. Dotyczy to zwłaszcza udziału w dniach skupienia oraz rekolekcjach.
68. Każdy z katechetów powinien przynajmniej raz na trzy lata uczestniczyć w rekolekcjach zamkniętych organizowanych przez Wydział Katechetyczny.